

Het Boek Daniël - Nummer Eenentwintig

Naar Maat

Jeff Pippenger

2023-12-16

Wij werken ons door Jesaja hoofdstuk zevenentwintig heen, want het bepaalt de context voor de volgende hoofdstukken van Jesaja. Die daaropvolgende hoofdstukken wijzen de late regen aan als de juiste bijbelse methodologie. Die methodologie openbaart, wanneer zij wordt herkend en toegepast, de profetische boodschap die, indien aangenomen, een overeenkomstige ervaring voortbrengt.

Op 11 september 2001 luidt het lied dat gezongen moet worden over het vroegere verbondsvolk van God, namelijk het volk van de Zevendedagsadventisten, dat zij als Gods volk worden voorbijgegaan, omdat zij niet de vruchten hebben voortgebracht die God voor Zijn wijngaard had bedoeld. Het lied moest gegrond zijn op de verbondsverhouding, voorgesteld door de wijngaard die God had geplant, en ook op hun verwerping van de steen des aanstoots in 1863. Zij waren in 1856 Laodicea geworden, en gedurende zeven jaren, of “zeven tijden”, of tweeduizend vijfhonderd twintig dagen, zocht God ingang, maar in 1863 sloten zij de deur voor Hem.

Sinds 11 september 2001 worden zij in bundels samengebonden, vooruitlopend op het ogenblik waarop zij bij de zondagwet volledig uit Zijn mond zullen worden gespuwd. De boodschap die sinds 11 september 2001 aan het adventisme moet worden gezongen, is de Laodicese boodschap, die de boodschap van de wijngaard is en de steen des aanstoots bevat die allen verplettert die weigeren de kostbare steen te „zien” en te „proeven”. De belofte aan de Laodicezen in de passage van Jesaja is dat iedere adventist die ervoor kiest deze laatste waarschuwing aan te nemen, nog tijd heeft om Christus’ „sterkte” „aan te grijpen, opdat” zij „vrede met” Christus „mogen sluiten”, want Christus is nog steeds bereid „vrede met” hen „te sluiten”. Maar bij de roep te middernacht, vlak vóór de spoedig komende zondagwet, is die gelegenheid voorgoed voorbij.

In de tijdsperiode die op 11 september 2001 begon, beloofde God dat degenen die „eertijds geen volk waren”, „een wortel uit dorre aarde”, „wortel zouden schieten”, „tot bloei komen en uitspruiten, en het aardrijk met vrucht vervullen.” Wat maakt dat de wortel van Isaï tot bloei komt en uitspruit? De spade regen, want de wortel die tot bloei komt en uitspruit, is profetisch bestemd om het banier te zijn dat wordt opgeheven, en het banier is de wortel van Isaï.

En te dien dage zal er een wortel van Isaï zijn, die zal staan als banier der volken; naar Hem zullen de heidenen vragen, en Zijn rust zal heerlijk zijn. Jesaja 11:10.

De late regen deed de wortel van Isaï beginnen te bloeien en uit te botten vanaf 11 september 2001, en bij de spoedig komende zondagwet zal de wortel de hele aarde met vrucht vervullen. De zondagwet in Jesaja hoofdstuk zevenentwintig is de voortschrijdende geschiedenis die ook wordt voorgesteld in hoofdstukken één tot en met drie in het boek Daniël. De late regen begon te sprenkelen toen de volken vertoornd werden op 11 september 2001, met het loslaten en vervolgens

de onmiddellijke betugeling van de islam van het derde Wee.

‘Het begin van die tijd van benauwdheid’, hier vermeld, heeft geen betrekking op de tijd waarin de plagen beginnen te worden uitgegoten, maar op een korte periode vlak voordat zij worden uitgegoten, terwijl Christus in het heiligdom is. In die tijd, terwijl het werk van de zaligheid ten einde loopt, zal benauwdheid over de aarde komen, en de volken zullen toornig zijn, maar in toom gehouden worden, zodat zij het werk van de derde engel niet verhinderen. In die tijd zal de ‘late regen’, of verkwikking van de tegenwoordigheid des Heeren, komen om kracht te geven aan de luide roep van de derde engel, en om de heiligen voor te bereiden stand te houden in de periode waarin de zeven laatste plagen zullen worden uitgegoten.’ Early Writings, 85.

In de passage maakt zuster White duidelijk dat er een korte periode is waarin de zaligheid nog openstaat. De „tijd van benauwdheid” waarover zij spreekt, onderscheidt zich van de grote tijd van benauwdheid, die begint wanneer de genadetijd volledig sluit. In het adventisme wordt hier terecht naar verwezen als „de kleine tijd van benauwdheid” in verhouding tot de grote tijd van benauwdheid die begint wanneer Michaël opstaat. De „kleine tijd van benauwdheid” duidt de periode aan waarin het nationale verval begint bij de spoedig komende zondagswet en voortduurt totdat de genadetijd sluit.

In de geschiedenis van 11 september 2001 tot aan de zondagswet wordt de uiteindelijke reiniging en het oordeel over het adventisme uitgebeeld als plaatsvindend tijdens het „besprengen” van de late regen. Die periode waarin de late regen, die ook de „verkwikking” is, begint als een „besprenging”, maar voortschrijdt tot de volle uitstorting bij de zondagswet. In die periode, die begint wanneer de islam van de derde Wee de volken toornig maakt, begint de late regen te vallen, en sommigen herkennen de late regen en ontvangen haar, en sommigen herkennen de late regen niet. Sommigen erkennen dat er iets gebeurt, maar zij begrijpen niet wat het is, en zetten zich ertegen schrap.

“Velen hebben in grote mate nagelaten de vroege regen te ontvangen. Zij hebben niet alle zegeningen verkregen die God aldus voor hen heeft bereid. Zij verwachten dat het gemis door de late regen zal worden aangevuld. Wanneer de rijkste overvloed van genade geschonken zal worden, zijn zij van plan hun harten te openen om die te ontvangen. Zij begaan een verschrikkelijke vergissing. Het werk dat God in het menselijk hart is begonnen door Zijn licht en kennis te schenken, moet voortdurend voortgaan. Ieder individu moet zich zijn eigen noodzaak bewust worden. Het hart moet van elke verontreiniging worden geledigd en gereinigd voor de inwoning van de Geest. Door de belijdenis en het verzaken van de zonde, door ernstig gebed en toewijding van zichzelf aan God, bereidden de eerste discipelen zich voor op de uitstorting van de Heilige Geest op de Pinksterdag. Datzelfde werk, slechts in grotere mate, moet nu worden gedaan. Toen hoefde het menselijke werktuig slechts om de zegen te vragen en op de Heere te wachten om het werk aangaande hem te voltooien. God is het die het werk begonnen is, en Hij zal Zijn werk voleindigen en de mens volmaakt maken in Jezus Christus. Maar de genade die door de vroege regen wordt voorgesteld, mag geenszins worden veronachtzaamd. Alleen zij die leven overeenkomstig het licht dat zij hebben, zullen groter licht ontvangen. Tenzij wij dagelijks voortgaan in de openbaring van de werkzame

christelijke deugden, zullen wij de manifestaties van de Heilige Geest in de late regen niet herkennen. Die kan neervallen op harten overal om ons heen, maar wij zullen haar niet onderscheiden of ontvangen.” Testimonies to Ministers, 506, 507.

De late regen valt nu, en er zijn er die hem herkennen en hem daarom ontvangen, en er zijn er die hem niet herkennen en hem daarom niet ontvangen. De late regen moet worden herkend om te kunnen worden ontvangen. De late regen is niet slechts een ervaring op zichzelf; hij is een ervaring die door een boodschap wordt voortgebracht, maar de boodschap kan alleen worden ontvangen wanneer de juiste methodologie wordt toegepast om die boodschap vast te stellen. Zonder de methodologie te herkennen die de boodschap van de late regen vaststelt, is het vrijwel onmogelijk de profetische lessen te begrijpen die worden voorgesteld in de opkomst en ondergang van koninkrijken zoals uiteengezet in de boeken Daniël en Openbaring.

Het vaandel dat voor de wereld wordt opgericht, wordt door Jesaja aangeduid als de „wortel van Isai”, en in hoofdstuk zevenentwintig schieten zij die „uit Jakob voortkomen” „wortel”. Degenen die de „wortel van Isai” zijn, worden daar ook aangeduid als „Israël”, en zij zijn het die eerst bloeien en uitbotten, en daarna de wereld met vrucht vervullen. De wetten van de natuur spreken de wetten van de profetie niet tegen, want het is dezelfde Wetgever die zowel de natuur als de profetie heeft voortgebracht. Voordat een plant vrucht draagt, moet zij eerst uit haar rusttoestand tevoorschijn komen, hetgeen blijkt uit de knoppen en vervolgens uit de bloesems. Geestelijk Israël, dat de „wortel van Isai” is, ontvangt een geleidelijke uitstorting van regen. Die begint met een „besprenkeling” en neemt toe tot een volle uitstorting wanneer de wereld vervuld is met de vrucht die door het vaandel wordt voortgebracht.

In Jesaja hoofdstuk zevenentwintig wordt het beginpunt van het sprenkelen van de regen voorgesteld als plaatsvindend wanneer de knoppen „uitspruiten”. Wanneer zij voor het eerst „uitspruiten”, wordt de regen aangeduid als uitgestort „met mate”. „Met mate, wanneer het uitspruit.” Op 11 september 2001 begon het sprenkelen van de late regen „met mate” te worden uitgestort, want in die tijd waren de tarwe en het onkruid, of de wijzen en de dwazen, nog steeds onder elkaar vermengd.

„De grote uitstorting van de Geest van God, die de gehele aarde met zijn heerlijkheid verlicht, zal niet komen voordat wij een verlicht volk hebben, dat uit ervaring weet wat het betekent medearbeiders van God te zijn. Wanneer wij ons geheel en van ganser harte aan de dienst van Christus hebben toegewijd, zal God dit feit erkennen door een uitstorting van zijn Geest zonder mate; maar dit zal niet gebeuren zolang het grootste deel van de gemeente geen medearbeiders van God zijn. God kan zijn Geest niet uitstorten wanneer zelfzucht en zelftoegeving zich zo duidelijk openbaren; wanneer een geest de overhand heeft die, indien in woorden uitgedrukt, dat antwoord van Kaïn zou laten horen: ‘Ben ik mijns broeders hoeder?’ Indien de waarheid voor deze tijd, indien de tekenen die zich aan alle kanten verdichten en getuigen dat het einde van alle dingen nabij is, niet voldoende zijn om de sluimerende krachten op te wekken van hen die belijden de waarheid te kennen, dan zal een duisternis die evenredig is aan het licht dat heeft geschinen, deze zielen overvallen. Er is niet de schijn van een verontschuldiging voor hun onverschilligheid die zij God zullen kunnen voorleggen op de grote dag van de laatste

afrekening. Er zal geen reden zijn die zij kunnen aanvoeren waarom zij niet hebben geleefd en gewandeld en gewerkt in het licht van de heilige waarheid van het woord van God, en aldus door hun gedrag, hun medeleven en hun ijver aan een door de zonde verduisterde wereld hebben geopenbaard dat de kracht en werkelijkheid van het evangelie niet konden worden weerlegd.” Review and Herald, 21 juli 1896.

Jesaja zevenentwintig beschrijft de geschiedenis van het begin van de uitstorting van de late regen, wanneer de wortel uit een dorre grond uitspruit, en vervolgens helemaal totdat de aarde met vrucht vervuld is. Het hoofdstuk duidt aan dat „in mate, wanneer het uitspruit, Gij ermee zult twisten.” Wanneer de late regen wordt afgemeten als een „besprenging”, verklaart zuster White dat de late regen „op harten overal om ons heen kan neervallen, maar wij zullen haar niet onderscheiden of ontvangen.”

Door dit te doen, duidt zij een kerk aan die vermengd is met hen die het vallen van de regen erkennen en anderen die dit niet erkennen. In het voorgaande gedeelte geeft zij aan dat, wanneer God de late regen zonder mate uitstort, dit het moment markeert waarop er niet langer een vermenging is van wijze en dwaze maagden, door te verklaren: „Wanneer wij ons volledig, van ganser harte, aan de dienst van Christus hebben toegewijd, zal God dit feit erkennen door een uitstorting van Zijn Geest zonder mate; maar dit zal niet gebeuren zolang het grootste deel van de gemeente niet mede-arbeiders met God zijn.”

Het grootste deel van de kerk, of de meerderheid van de kerk, wordt in Mattheüs vijfentwintig voorgesteld als dwaze maagden, want naar de Schrift worden “velen” geroepen, maar “weinig” uitverkoren. De wijzen en de dwazen worden door de voorzienigheid gescheiden in de crisis te middernacht, die voorafgaat aan de spoedig komende zondagswet. Die scheiding brengt een volk voort dat vervolgens de volle uitstorting van de Geest in de late regen kan ontvangen en de “natie die op één dag geboren wordt” kan worden. Dan zal de wortel van Isai als banier worden opgericht en de wereld met vrucht vervullen.

Jesaja zevenentwintig geeft te kennen dat, toen de late regen op 11 september 2001 „met mate” begon te worden uitgegoten, „gij daarmee zult twisten.” „Met mate, wanneer hij uitspruit, zult Gij daarmee twisten.” De gebeurtenis van 11 september 2001 werd onmiddellijk een twistpunt in de wereld en in de kerk. Tot op deze dag — meer dan twintig jaar later — zijn er nog steeds betogen tegen het toeschrijven van die gebeurtenissen aan een daad van de islam, in tegenstelling tot een of andere vorm van globalistische samenzwering. De twist die verbonden is met de komst van de besprenging van de late regen begon op 11 september 2001, maar de twisten die in de wereld worden gevoerd, zijn niet de „twist” die in Gods profetisch Woord wordt aangeduid. De twist betreft voorspellingen zoals die welke volgt.

„Bij een bepaalde gelegenheid, toen ik in de stad New York was, werd ik in de nachtelijke uren geroepen gebouwen te aanschouwen die verdieping na verdieping oprijzen naar de hemel. Van deze gebouwen werd verzekerd dat zij brandvrij waren, en zij werden opgericht om hun eigenaars en bouwers te verheerlijken. Hoger en nog hoger rezen deze gebouwen, en daarin werd het kostbaarste materiaal gebruikt. Degenen aan wie deze gebouwen toebehoorden, vroegen zich niet af: ‘Hoe kunnen wij God het best verheerlijken?’ De Heere was niet in hun

gedachten.”

„Ik dacht: ‘Och, konden zij die hun middelen op deze wijze besteden hun handelwijze zien zoals God die ziet! Zij stapelen prachtige gebouwen op, maar hoe dwaas zijn hun plannen en ontwerpen in de ogen van de Heerser van het heelal. Zij onderzoeken niet met alle krachten van hart en verstand hoe zij God kunnen verheerlijken. Dit, de eerste plicht van de mens, hebben zij uit het oog verloren.’”

“Terwijl deze verheven gebouwen verrezen, verheugden de eigenaars zich in hoogmoedige eerezucht dat zij geld hadden om zichzelf te behagen en de afgunst van hun burens op te wekken. Een groot deel van het geld dat zij aldus investeerden, was verkregen door afpersing, door de armen uit te buiten. Zij vergaten dat in de hemel van elke zakelijke transactie rekenschap wordt bijgehouden; elke onrechtvaardige overeenkomst, elke bedrieglijke daad, staat daar opgetekend. De tijd komt dat de mensen in hun bedrog en vermetelheid een punt zullen bereiken dat de Heere hun niet zal toestaan te overschrijden, en zij zullen leren dat er een grens is aan de lankmoedigheid van Jehovah.

„Het tafereel dat zich vervolgens voor mij afspeelde, was een brandalarm. Mensen keken naar de hoge en naar men meende brandvrije gebouwen en zeiden: ‘Zij zijn volkomen veilig.’ Maar deze gebouwen werden verteerd alsof zij van pek waren gemaakt. De brandspuiten konden niets doen om de verwoesting te stuiten. De brandweelieden waren niet in staat de spuiten te bedienen.” Testimonies, deel 9, 12, 13.

De adventistische kerk trachtte onmiddellijk na 11 september 2001 passages als deze voor de wereld verborgen te houden. Hoe zou dit niet over New York City kunnen gaan, en over de enorm hoge gebouwen waarvan de brandweerwagens de daaropvolgende branden niet konden bedwingen? Hoe zou een passage als deze uit de geschriften waarvan de adventistische kerk belijdt dat zij door een profetes zijn geschreven, niet van de daken worden verkondigd na een zodanige vervulling als die?

De komst van de eerste besprenkeling van de late regen, die de komst van het profetische „debat” markeert, duidt tevens de laatste opstand van het adventisme aan, want daarin verwerpen zij ten volle de duidelijke en eenvoudige woorden van degene die zij identificeren als de profetes voor het overblijfsel.

„Satan is ... voortdurend het onechte aan het opdringen — om van de waarheid af te leiden. De allerlaatste misleiding van Satan zal erin bestaan het getuigenis van de Geest van God krachteloos te maken. ‘Waar geen gezicht is, verwildert het volk’ (Spreuken 29:18). Satan zal vernuftig te werk gaan, op verschillende wijzen en door verschillende middelen, om het vertrouwen van Gods overblijfsel in het ware getuigenis aan het wankelen te brengen.

„Er zal een haat tegen de Getuigenissen worden aangewakkerd die satanisch is. Het werk van Satan zal erop gericht zijn het geloof van de gemeenten daarin aan het wankelen te brengen, en wel om deze reden: Satan kan niet zo’n vrije baan hebben om zijn misleidingen binnen te brengen en zielen in zijn dwaalleer te binden, wanneer acht wordt geslagen op de waarschuwingen, bestraffingen en raadgevingen van de Geest van God.” Selected Messages,

boek 1, 48.

Het profetische samenbinden van zowel de tarwe als het onkruid begon op 11 september 2001 met de opstand tegen de Geest der Profetie, die het sluitstuk vormde van een voortschrijdende opstand die in 1863 tegen de Bijbel was begonnen.

“Wij als volk belijden de waarheid vóór ieder ander volk op aarde te bezitten. Dan behoren ons leven en ons karakter in overeenstemming te zijn met zulk een geloof. De dag staat vlak voor ons waarop de rechtvaardigen als kostbaar koren in bundels zullen worden gebonden voor de hemelse schuur, terwijl de goddelozen, gelijk het onkruid, worden verzameld voor de vuren van de laatste grote dag. Maar het tarwe en het onkruid ‘groeien tezamen op tot de oogst.’”
Testimonies, deel 5, 100.

Hoe kon het adventisme de volgende passage negeren, waarin rechtstreeks wordt verklaard dat, wanneer deze gebouwen ten val kwamen, Openbaring achttien, vers één tot en met drie, in vervulling zou gaan?

„Komt nu het bericht dat ik heb verklaard dat New York door een vloedgolf weggevaagd zou worden? Dit heb ik nooit gezegd. Ik heb gezegd, terwijl ik daar de grote gebouwen verdieping na verdieping zag verrijzen: ‘Wat vreselijke taferelen zullen plaatsvinden wanneer de Heere zal opstaan om de aarde geweldig te doen beven! Dan zullen de woorden van Openbaring 18:1–3 vervuld worden.’ Het gehele achttiende hoofdstuk van Openbaring is een waarschuwing voor wat over de aarde komt. Maar ik heb geen bijzonder licht met betrekking tot wat over New York komt, alleen dat ik weet dat op een dag de grote gebouwen daar zullen worden neergehaald door het keren en omkeren van Gods macht. Uit het licht dat mij gegeven is, weet ik dat er verwoesting in de wereld is. Eén woord van de Heere, één aanraking van zijn machtige kracht, en deze massieve bouwwerken zullen vallen. Er zullen taferelen plaatsvinden waarvan wij ons de verschrikking niet kunnen voorstellen.” Review and Herald, 5 juli 1906.

De kwestie die wij hier behandelen, is niet de vraag of deze passages op 11 september 2001 werden vervuld, want dat werden zij beslist wel, maar de kwestie die wij trachten te behandelen, is het „debat” dat in die tijd zou beginnen. Het debat ging over juiste of onjuiste methodologie. De Adventkerk begon in 1863 met haar verwerping van de veertien regels van profetische uitlegging van William Miller, en zij zijn nu zover voortgeschreden dat men geen boek van bijbelstudie, geschreven door adventistische theologen, kan kopen dat niet herhaaldelijk wordt aanbevolen door de theologen van het afvallige protestantisme en van het rooms-katholicisme. Van 1863 tot 2001, en nog steeds vandaag, werd de methodologie die oorspronkelijk werd vertegenwoordigd door William Millers regels van profetische uitlegging terzijde gesteld ten gunste van de methodologie van het rooms-katholicisme en het afvallige protestantisme. Het profetische „debat” dat begon toen Openbaring achttien, verzen één tot en met drie, werd vervuld, ging over ware of valse methodologie.

Wij zullen onze beschouwing van het „debat” van het zevenentwintigste hoofdstuk van Jesaja in het volgende artikel voortzetten.

„Wij behoren voor onszelf te weten wat het christendom inhoudt, wat de waarheid is, wat het geloof is dat wij hebben ontvangen, wat de Bijbelse regels zijn — de regels die ons door het hoogste gezag zijn gegeven.” The 1888 Materials, 403.